

Prologi: "Andrew!Andrew!" Huudan ja juoksen savun ja sekasorron keskellä, etsien parasta ystävääni. Vihdoin huomaan hänet eräässä juoksuhaudassa, märkänä tuskan hiestä ja yltäpäältä veressä. Juoksen hänen luokseen. "Andrew ei mitään hätää me saamme sinut suojaan sinnittele vielä hetki!" Repäisen likaisesta paidastani palan ja painan sitä Andrew:n ohimoon, mihin on ilmeisesti lentänyt sirpaleita pommista. "John, jos en selviä, niin lupaa. Lupaa toteuttaa unelmani puolestani. Tässä maailmassa ei välitetä tarpeeksi unelmista jotka eivät sovi tänne." Andrew kuiskasi. Olin juuri lupaamassa hänelle kun yhtäkiä jokin terävä ja polttava lävisti rintani ja menetin tajuntani koko unohdetun sotkun keskellä. Nykypäivä, 35 vuotta myöhemmin: Nousen raskaasti sängystäni ja huokaisen. Taas uusi päivä. Joka aamu kun herään, en voi olla ajattelematta: "Miksi minä? Miksen voinut kuolla? Miksi sen täytyi olla Andrew..." Andrew oli paras ystäväni. Mutta siitä on jo vuosia. Hän kuoli 35 vuotta sitten sodassa. Olin juuri pelastamassa häntä pommi-iskun jäljiltä, kun sain itse luodin rintaani. Sipaisen rintaani, jossa on yhä arpi. Se on vain vähän sydämmen yläpuolella. Ruma muisto menneisyydestä ja menetyksestä. Puen ja menen takapihalle. Katselen ruusujani, niitä on satoja. Sinisiä, punaisia, valkoisia. Andrew:n kuollessa lupasin toteuttaa hänen unelmansa ja perustaa ruusutarhan. Hän oli aina rakastanut ruusuja, ne ovat niin puhtaita ja kauniita. Hän tapasi sanoa. Jotkut nauroivat hänen haaveelleen, mutta minä arvostin hänen rohkeuttaan ja haluaan toteuttaa unelmansa. Lähden takaisin sisälle ja suoritan tavalliset aamuuskareeni. Sitten päätän hetken mielihoiteesta lähteä pienelle kävelyllä aukiolle. Ulkona ihmiset ovat kerääntyneet hengittämään kirpeää aamuilmaa. Koulutyttö juoksee ohitseni yrittäen voittaa kellon. Alhaalta aukiolta kantautuu puutarharuusujen tuoksu. Kylän toivomuskaivolla on muutama ihminen heittelemässä kolikoitaan ja toivomassa. Mieleeni muistuu Andrew:n sanat: "Kukaan ei välitä toiveista, jotka eivät sovi tähän maailmaan." Näen aukion laitamilla ruusukauppiaan ja päätän ostaa hieman lisää ruusuja istutettavaksi. "Ovatpa nämä kauniita." Ihastelen ja katselen kauppiaan ruusuja. "Eivätkö olekin? Ruusut ovat kaunein ja puhtain asia mitä maailmassa on." Kauppias vastaa ja kylmät väreet kulkevat selkääni pitkin kuullessani sanat. "Minäkin kasvatan ruusuja." Sanon ja nostan katseeni kauppiaseen. Samassa jähmetyn ja tunnen ilman katkeran kylmyyden. Mies on noin minun ikäoiseni, 60-vuotias. Hänessä on jotain oudon tuttua. Hän tuo mieleeni Andrew:n. Käteni alkavat väristä. Kauppias huomaa tuijotukseni ja nostaa myös katseensa. Samalla huomaan sen, oikeassa ohimossa on pieni arpi. Tuo mies, hän on Andrew. "John?" Mies kuiskaa ja kyyneleet tahraavat silmäni. "Andrew olet elossa..."